

Sefii Statului Major General

Colonel Grigore GARDESCU
Maior Istratie SAMASESCU

Primii sefi ai Statului Major General, pentru o perioada foarte scurta, au fost **colonelul Grigore GARDESCU**, între 8 si 29 ianuarie 1860, si **maiorul Istratie SAMASESCU**, de la 29 ianuarie la 30 mai 1860. Prin Înaltul Ordin de Zi nr. 83, din 12 noiembrie 1859, se specifica, la Articolul 6: *“Seful Stat Majorului General va fi un colonel sau general posedând cunostintele speciale militare pentru a face parte din acest serviciu”*.

General Ion Emanoil FLORESCU
30.05-30.08.1860; 21.04.1864-01.05.1866

“Daca regret ceva este ca n -am putut face mai mult pentru institutia pe care am conceput-o din cele mai folositoare tarii mele si careia i-am consacrat toate zilele mele”

S-a nascut la 7 august 1819, la Râmnicu Vâlcea. Dupa absolvirea Colegiului “Sf. Sava” din Bucuresti (1833), a intrat în oastea Tarii Românesti, ca iuncar. A obtinut gradul de sublocotenent în 1836, an în care a fost trimis la Paris sa studieze la Liceul “Saint Louis” si la Scoala de Stat Major. Reîntors în tara, a fost încadrat în functia de aghiotant al domnitorului Gheorghe Bibescu (1842-1848). Dupa Unirea Principatelor Române, Domnitorul Alexandru Ioan Cuza i-a încredintat functiile de ministru de Razboi (28 noiembrie 1859 – 27 mai 1860, 30 septembrie 1862-11 octombrie 1863) si sef al Statului Major General. La 1 ianuarie 1860 a fost avansat la gradul de general de brigada. În calitate de sef al Statului Major General si ministru de Razboi, a avut, alaturi de Domnitorul Cuza, un rol decisiv în opera de unificare si modernizare a ostirii române. Astfel, sub mandatul sau s-au realizat: contopirea Scolilor Militare de la Iasi si Bucuresti (1861); înfiintarea Arsenalului Armatei (1861); unificarea regulamentelor de recrutare, a Codului penal militar si a reglementarilor serviciului de garnizoana; elaborarea si aplicarea *Legii puterii armate* (1864); elaborarea reglementarilor cu privire la functionarea Statului Major General al Armatei României; unificarea

ministerelor de Razboi si a administratiei militare din Moldova si Muntenia; înfiintarea celor trei comandamente (Bucuresti, Craiova si Iasi); elaborarea Regulamentelor Cavaleriei si de Manevra; întrunirea "taberei de la Floresti" si efectuarea primelor manevre de anvergura ale Armatei Române. De asemenea, a contribuit la initierea contactelor politico-militare secrete care aveau scopul sa pregateasca eliberarea, pe calea luptei armate, a Transilvaniei de sub ocupatia habsburgica.

În 1866, Carol I îi încredinteaza functia de ministru de Razboi (1871-1876), la 8 aprilie 1873 fiind avansat la gradul de general de divizie. Prin contributia sa s-au operat modificarile din *Legea de organizare a puterii armate* (1874), s-au cristalizat noile structuri de stat major, artileria de câmp a fost dotata cu tunuri "Krupp" din otel, a crescut numarul unitatilor de geniu, s-a înfiintat herghelia de la Nucet, a fost redactat si promulgat *Codul justitiei militare*. Un merit semnificativ îl are si opera sa teoretica, dintre lucrarile sale amintind: "*Teoria dării la semn*", "*Studii si pregatiri militare*", "*Fortificatiunile*". Cu doi ani înainte de a muri (1891), a prezidat, pentru câteva luni, Guvernul României. Numele sau este mentionat printre cele ale fondatorilor Societatii Literare si ai Ateneului Român.

Colonel Gheorghe SLANICEANU
27.04-18.08.1877; 1878-22.02.1879; 1882-1883

"Istoria si arta militara constituie împreuna stiinta razboiului, completându-se una pe alta. Istoria contine dovezile trebuincioase pentru dezvoltarea si completarea ideilor"

S-a nascut la 23 aprilie 1835. A absolvit Scoala Militara de Ofiteri din Bucuresti (1854), dupa care a urcat, treapta cu treapta, spre vârfurile ierarhiei militare, detinând importante functii pe linie de comanda în învatământul militar si în organele de conducere ale Armatei.

Ca ministru de Razboi si sef al Statului Major General, în perioada premergatoare Razboiului de Independenta, a condus pregatirea de campanie a Armatei Române si a redactat, împreuna cu generalul Alexandru Cernat, Planul de mobilizare, concentrare si acoperire strategica a frontierei de sud a tarii. S-a implicat efectiv în procesul de remodelare a Statului Major General si a comandamentelor Armatei de Operatii. În iulie 1877 a fost inclus în delegatia româna condusa de primul-ministru I.C.Bratianu, în cursul negocierilor de comandament cu marele duce Nicolae, comandantul-sef al trupelor ruse de pe frontul din Balcani. La 28 august/9 septembrie a luat parte la Consiliul de Razboi de la Radenita, unde s-a hotarât executarea asaltului general din 30 august/11 septembrie.

Dupa razboi, a detinut din nou functia de sef al Statului Major General (1878-1880, 1882-1883) si ministru de Razboi (1880-1881), precum si pe cea de inspector al Cavaleriei (1884), contribuind, alaturi de alti specialisti români, la pregatirea textului *Legii de organizare a comandamentelor militare* din

1882, prin care se crea efectiv un Mare Stat Major, ca organism distinct, inclus în organica Ministerului de Razboi.

A desfasurat o rodnică activitate teoretică, îndeosebi în perioada premergătoare Razboiului de Independență: *“Drumurile de fier considerate ca linii de operații militare”, “Manualul ostasului militan”, “Curs de studii. Tactica și strategie”*. Este unul dintre primii autori militari care abordează în mod special problemele teoretice ale tacticii și strategiei, acordând o mare atenție aspectelor geografice ale celor două componente ale artei militare și deosebirii dintre acestea. Pe lângă strategie și tactică, el considera că există și o a treia parte, pe care a denumit-o *“politica războiului”*.

Contribuția sa teoretică de marca o reprezintă realizarea unei sinteze de început între arta militară franceză (Jomini, Napoleon) și cea germană (Clausewitz), cu preocupare pentru adaptarea lor la tradițiile ostășesti naționale. A murit la 12 ianuarie 1885, la San Remo.

Colonel Constantin BAROZZI
18.08-20.10.1877; 01.10.1895-01.10.1898

“Astăzi, când România se silește a conta printre țările civilizate ale Europei și sub punctul de vedere științific, ar fi mai mult decât o greșeală să nu se execute lucrări de astronomie, geodezie și topografie prin propriile noastre forte”

S-a născut la 14 octombrie 1833, la București. După absolvirea Școlii Militare de Ofiteri din București (1856), a fost trimis la Viena, unde, în perioada 1856-1857, a urmat Institutul Geografic al Armatei. Întors în țară, a fost numit la Serviciul de Geniu din cadrul Ministerului de Război. La 6 iunie 1862 a fost numit comandant al Batalionului 2 Geniu din București. În același timp și-a început cariera didactică la Școala Militară de Ofiteri, culminând cu funcția de director al acestei școli (1867). O dată cu înaintarea la gradul de colonel, la 8 aprilie 1870, a fost numit șef de stat major al Diviziei 4 Infanterie și, totodată, șeful Depozitului de Război (ulterior Serviciul Geografic al Armatei). În timpul Războiului de Independență, a îndeplinit importante funcții, între care cea de subșef al Statului Major al Armatei Române de Operații, iar în intervalul august-octombrie 1877 pe cea de șef al acestuia.

La 1 februarie 1885 a fost numit șef al Statului Major Regal, iar în perioada 23 martie-12 noiembrie 1888 a condus Ministerul de Război. În 1892 i s-a încredințat comanda Corpului 3 Armată, iar peste trei ani a fost numit șef al Marelui Stat Major, funcție pe care a detinut-o până la 1 octombrie 1898, când a trecut în rezervă.

A fost senator în Parlamentul României, membru și vicepreședinte al Societății Române de Geografie. Pentru meritele sale a fost decorat cu *“Steaua României”, “Coroana României”, “Virtutea Militară”, “Trecerea Dunării”,* ordinele ruse *“Sf. Ana”* – clasa II și *“Sf. Vladimir”* – clasa III. Ca ministru de Război și șef al Marelui Stat Major, s-a preocupat de

reorganizarea cavaleriei si a infanteriei, de îmbunatatirea pregatirii de lupta a infanteriei, de reluarea manevrelor de corp de armata cu dubla partida.

O data cu numirea sa în fruntea Depozitului de Razboi, a întreprins numeroase masuri ce aveau sa se concretizeze într-una din cele mai mari realizari din vremea respectiva în domeniul cartografiei – harta României. De asemenea, din initiativa si cu sprijinul sau nemijlocit a luat fiinta Institutul Geografic al Armatei. Aparitia, începând din 1876, a *“Buletinului Societatii Geografice Române”* îi va crea posibilitatea de a face cunoscuta activitatea stiintifica din cadrul Depozitului de Razboi.

A fost membru al Comisiei Geodezice Internationale si membru de onoare al Academiei Române. S-a stins din viata la 15 aprilie 1921, la Bucuresti.

General Stefan FALCOIANU

20.10.1877-1878; 15.04.1883-23.05.1884; 13.01.1886-18.06.1894

“Printre îndatoririle sefilor voi semnala una care nu trebuie niciodata uitata: aceea de a preveni raul, de a demasca abuzurile si abaterile”

S-a nascut la Bucuresti, la 6 iunie 1835. A absolvit Scoala Militara de Ofiteri din Bucuresti (1856), dupa care, în perioada 1860-1862, Domnitorul Alexandru Ioan Cuza l-a trimis în Franta, pentru a urma cursurile Scolii de Stat Major si ale Scolii Politehnice din Paris, fiind atasat pe lângă Statul Major al Armatei Franceze. Întors în tara, a îndeplinit functii de raspundere în cadrul ostirii române: profesor la Scoala Militara de Ofiteri, ajutor al sefului Directiei Stabilimentelor de Artilerie, sef de stat major al Diviziei 1 Militare Teritoriale, sef de cabinet al ministrului de Razboi.

Ca sef al Marelui Stat Major si ministru de Razboi (1884-1886), a avut un rol semnificativ în perfectionarea sistemului de aparare a României, în elaborarea si aplicarea *Legii asupra organizarii comandamentelor militare* (1882), în elaborarea si aplicarea *Legii asupra administratiei militare* (1883), înfiintarea celor patru corpuri de armata în locul diviziilor militare teritoriale (1882-1884), în demararea lucrarilor pentru Cetatea Bucurestilor si a regiunii fortificate Focsani-Namoloasa-Galati, înfiintarea Consiliului Superior al Armatei (1878), înfiintarea Comitetului Consultativ de Stat Major.

Sub mandatul sau s-a adoptat *Decretul de organizare a Marelui Stat Major*, pe baza normelor moderne, de tip prusian, si a învatamintelor din 1877-1878. Din 1894, Marele Stat Major a devenit directie speciala în cadrul Ministerului de Razboi, subordonata direct ministrului. Printre preocuparile sale se numara si perfectionarea instructiei si a pregatirii de lupta. Astfel, au fost revizuite, dupa 1879, principalele acte regulamentare destinate fortelor terestre, si anume Regulamentul de lupta al infanteriei.

Opera vietii sale ramâne, fara îndoiala, Scoala Superioara de Razboi, astazi Universitatea Nationala de Aparare, înfiintata la 8 august 1889, unde el însusi a oficiat. Este si fondator al revistei *“România Militara”*.

De la Domnia sa sa pastrat *“Istoria razboiului din 1877-1878, ruso-româno-turc”*, conceputa si predata sub forma de lectii la Scoala Superioara de Razboi.

Ca senator, de mai multe ori a luat pozitie în problemele întaririi capacitatii defensive a României, combatând ideea cu privire la inutilitatea si pericolozitatea fortificatiilor ce se executau pentru apararea tarii la sfârșitul secolului al XIX-lea si începutul secolului XX.

General Alexandru CERNAT 1881-1882

“Cu drept cuvânt ne putem mândri ca am început a ne afirma în fata Europei si se pot convinge ca românii sunt o natie eroica”

S-a nascut la 17 ianuarie 1828, la Galati. A intrat în armata cu gradul de cadet, la Regimentul 4 Infanterie. A detinut numeroase functii pe linie de comanda si stat major. Anul 1877 l-a gasit la conducerea Ministerului de Razboi. Împreuna cu colonelul Slaniceanu si capitanul Falcoianu formeaza echipa careia i s-a încredintat misiunea de a mobiliza Armata pentru a intra în actiune.

A condus asaltul trupelor române (6/18 septembrie 1877) asupra redutei Grivita 2, încheiat, din nefericire, printr-un rezultat negativ. La 10/22 decembrie 1877, Consiliul de razboi de la Poradim, desfasurat cu participarea domnitorului Carol I, a împaratului Alexandru al II-lea, a marelui duce Nicolae, a generalului Cernat s.a., a hotarât o noua misiune pentru Armata Româna: blocarea si cucerirea Cetatii Vidin.

Devenit, din 7/19 decembrie, sef al Marelui Cartier General, a condus nemijlocit aceasta operatie, cu sprijinul colonelului Stefan Falcoianu.

Dupa terminarea razboiului, pentru o scurta perioada (19 februarie – 24 noiembrie 1878), a reluat conducerea efectiva a Ministerului de Razboi, gestionând actiunile de constituire a dispozitivului de aparare, instalat în Oltenia, sub amenintarea declansarii unui conflict armat româno-rus. Nefiind de acord cu unele dintre practicile folosite de Guvernul României si de domnitorul Carol I în rezolvarea unor probleme majore cu privire la evolutia Armatei Române, la 25 noiembrie 1878 a demisionat din functia de ministru de Razboi.

La cererea sa, a fost trecut la comanda Diviziei 2 Infanterie. Dupa trei ani, i s-a încredintat functia de sef al Statului Major General. Ulterior, timp de aproape noua ani, a comandat Corpul 2 Armata, iar la 2 decembrie 1891, dupa o cariera de 40 de ani, a fost trecut în rezerva.

Ca sef al Statului Major General si ministru de Razboi, a contribuit substantial la opera de reorganizare a ostirii si a sistemului national de aparare a tarii între anii 1879-1890, care a inclus, printre altele, trecerea armatei la cadrul de pace (1879), elaborarea si aplicarea *Legii asupra organizarii comandamentelor militare* (1882), a *Legii asupra administratiei*

militare, adoptarea Legii asupra serviciului de stat major (1883) si a Regulamentului asupra serviciului de stat major.

Colonel Nicolae DONA
23.05.1884-13.01.1886

“Calarasii si dorobantii sunt cei dintâi militari ai unei armate”

S-a nascut la 6 august 1833. A absolvit Scoala Militara de Ofiteri în anul 1856. Dupa primii ani de cariera militara, i s-a încredintat Diviziunea a II-a a Directiei Personal si Operatii Militare din Ministerul de Razboi. În 1870 a fost cooptat în Corpul de Stat Major, din care a facut parte timp de mai multi ani. A fost subsef al Marelui Stat Major si sef al Sectiei a III-a din Marele Stat Major.

A participat în Razboiul de Independenta, la asaltul redutei Grivita 2.

Ca sef al Marelui Stat Major, cea mai importanta atributie a detinut-o în aplicarea *Legii asupra serviciului de stat-major (1883)*, ce crea un cadru favorabil dezvoltarii organismului superior de conceptie si comanda al ostirii române. De asemenea, prin contributia sa a fost elaborat si pus în aplicare primul *Regulament asupra serviciului de stat major*, care detalia atributiile sectiilor Marelui Stat Major si ale celorlalte organisme auxiliare.

A îndeplinit si functia de presedinte al Consiliului Consultativ de Stat Major, constituit la 8 aprilie 1883 pe lângă Ministerul de Razboi.

Pentru faptele sale de arme în campania din 1877-1878 si pentru întreaga activitate desfasurata de-a lungul carierei sale, a fost rasplatit cu ordine si medalii: Ordinul “Steaua României” în grad de Cavaler, “Crucea Militara de Aur”, “Crucea Treceerii Dunarii”, “Aparatorii Independentei”, “Medalia Comemorativa Rusa”.

General Iacob LAHOVARY
01.10.1894-01.10.1895

“Armata este menita a deveni o mare scoala pentru tara întreaga”

S-a nascut la 16 ianuarie 1864. A absolvit Scoala Militara de Ofiteri, Scoala Politehnica, Facultatea de Stiinte si Scoala de Stat Major din Paris. A participat la Razboiul de Independenta, în calitate de sef al Operatiilor la Marele Cartier General. A fost atasat militar la Berlin în anul 1884.

A fost desemnat de patru ori ministru de Razboi. În calitate de sef al Marelui Stat Major, a contribuit, alaturi de generalii Stefan Falcoianu, Constantin Poenaru si Grigore Crainiceanu, la desavârsirea planului de reforma militara cristalizat între anii 1879-1882, cea mai importanta

reorganizare a sistemului national de aparare pâna în preajma Primului Razboi Mondial.

O alta contributie a avut-o în sustinerea înfiintarii Scolii de Artilerie si Geniu si în dezvoltarea planurilor de mobilizare si a ipotezelor de razboi. A actionat în directia permanentizarii infanteriei, a achizitionarii de nave de lupta moderne pentru flotila, a dezvoltarii industriei de aparare.

A detinut si functia de ministru de Externe, opunându-se angajarii României alaturi de Austro-Ungaria într-un razboi împotriva Serbiei, între anii 1905-1906. S-a straduit sa adânceasca legaturile cu amicii traditionali ai României din Balcani, îndeosebi cu Serbia. Pe plan stiintific, a publicat un manual de pregatire a ostasilor, destinat învatamântului desfasurat în scolile regimentare.

General Constantin POENARU
01.10.1898-01.04.1901

“În adâncul lui, Marele Stat Major stie ca are misiunea sa elibereze prin lupta meleaguri neuitate de sub ocupatiunea straina”

S-a nascut la 8 aprilie 1842, la Bucuresti. A urmat cursurile Scolii Militare de Ofiteri si ale Scolii de Stat Major din Paris. A comandat Regimentul 8 Infanterie de Linie în cea de-a treia batalie de la Plevna (30 august/11 septembrie 1877), precum si în cursul actiunilor de încercuire si blocare a Plevnei si Vidinului. A fost inspector al armeei geniu (1880), comandant al primului Regiment de Geniu din Armata Româna (1882), al Scolii Militare de Ofiteri (1884) si al Corpului 1 Armata (1896), profesor de arta militara la Scoala Militara de Ofiteri si la Scoala Superioara de Razboi din Bucuresti.

A detinut functia de ministru de Razboi (iunie 1894-octombrie 1895). Împreuna cu generalul Lahovary a întreprins masuri pentru desavârsirea programului de reforma militara initiat între anii 1879-1882, contribuind, astfel, la pregatirea si aplicarea *Legii de organizare a Marelui Stat Major* din 6/18 mai 1895.

Ca sef al Marelui Stat Major, a coordonat elaborarea planurilor de mobilizare si a unor regulamente de lupta ale infanteriei si cavaleriei, a continuat procesul de permanentizare a infanteriei, de sporire a numarului batalioanelor de vântatori, a contribuit la reorganizarea cavaleriei teritoriale si permanente (1900). A fost decorat cu Ordinul “Steaua României” în grad de Ofiter – clasa III si în grad de Mare Ofiter, “Coroana României” în gradul de Comandor si de Mare Ofiter, Ordinul “Sf. Ana” (rus).

General de brigada Alexandru CARCALETEANU
01.04.1901-01.04.1904

“Taria armatei noastre este taria neamului nostru”

S-a nascut la 5 aprilie 1845. A absolvit Scoala Militara de Ofiteri din Bucuresti (1863), Scoala Politehnica din Paris si Scoala de Aplicatie de Artilerie si Geniu de la Metz (Franta).

Si-a început cariera de ofiter la Batalionul 1 Geniu, a fost profesor la Scoala de Infanterie si Cavalerie si ofiter în cadrul Depozitului de Razboi. A participat la Razboiul de Independenta ca sef de stat major la Divizia a 4-a a Armatei de Operatii.

În calitate de sef al Marelui Stat Major, a contribuit la elaborarea a numeroase studii si proiecte de legi, regulamente, instructiuni cu privire la înaintarea în armata, la inspectiile militare, la îmbunatatirea inspectiei trupelor cu schimbul, la organizarea si executarea manevrelor, inclusiv a celor regale, la rolul si atributiile granicerilor, ale trupelor de "acoperamânt".

A fost decorat cu Medalia "Virtutea Militara de Aur", Medalia "Crucea Trecerii Dunarii", Medalia "Aparatorilor Independentei"

General de brigada Nicolae TATARASCU
01.04.1904-01.04.1907

"Ofiterul de stat major nu este mai prejos ca ofiterul de pe câmpul de batalie"

S-a nascut la 10 februarie 1850. A urmat Scoala Militara de Ofiteri si Scoala de Razboi din Bruxelles (1879). În decembrie 1896 i s-a încredintat functia de secretar general al Ministerului de Razboi, pe care a detinut-o pâna în anul 1899. A participat la cel de-al doilea Razboi balcanic (1913), trei ani mai târziu trecând în rezerva.

Ca sef al Marelui Stat Major, a luat parte la elaborarea *Legii rechizitiilor* (1906), a revizuirii *Planului de mobilizare a armatei*, a dezvoltarii ipotezelor de razboi formulate la sfârșitul secolului al XIX-lea. Paralel, a întocmit *Studiul* din anul 1905 cu privire la dublarea cailor ferate de importanta strategica.

O atentie speciala a acordat-o îmbunatatirii sistemului de recrutare prin înlocuirea "vechilor depozite de recrutare" cu cercuri de recrutare. Totodata, a propus înlocuirea Scolii de Ofiteri de Infanterie si Cavalerie prin doua institutii de învățământ distincte: Scoala de Ofiteri de Infanterie si Scoala de Ofiteri de Cavalerie. O parte dintre opiniile sale relativ la serviciul de stat major si la corpul de cadre au fost concentrate în lucrarea "*Serviciul si ofiterii nostri de stat major*" (1898).

General Grigore C. CRAINICEANU
01.04.1907-01.11.1909

"Primul ideal al românilor si al Armatei Române este apararea tarii"

S-a nascut la 19 iulie 1852, în comuna mehedinteană Crainici. A absolvit Scoala de Ofiteri de Geniu și Scoala de Aplicatiuni de Artilerie și Geniu din Bruxelles. A participat la Razboiul de Independență, proiectând și conducând acțiunile pentru executarea a numeroase lucrări de fortificații ale Armatei Române pe linia Dunării și la sud de Dunare.

A îndeplinit funcțiile de ofiter în statul major al Diviziei 3 Infanterie, șef al Serviciului de Geniu al Corpului 2 Armată, secretar general al Ministerului de Război, subșef de stat major al Corpului 2 Armată, inspector general al Geniului, șef al Marelui Stat Major și ministru de Război (1909-1910).

În 1916 i s-a încredințat comanda Armatei a 2-a, pentru a conduce ofensiva acestei mari unități operative la nord de Carpați, până la 5/18 septembrie, când, în contextul în care Marele Cartier General a hotărât mutarea efortului ofensiv pe frontul de sud, a trecut la apărare.

Aflat în fruntea Marelui Stat Major și a Ministerului de Război, a pledat pentru rapidă consolidare a nucleului permanent al ostirii și pentru crearea unei puternice armate permanente. *Legile de organizare a armatei* din 1908, respectiv 1910, în pregătirea cărora a avut un rol semnificativ, prevedeau crearea unei armate active și a rezervei, ambele formând "Armata de operații", perfecționarea unităților de trupe interne de pază și ordine, desființându-se vechea "armată teritorială". S-a remarcat în calitate de profesor de fortificații și de doctrinar militar, fiind considerat întemeietorul cursului de fortificații în cadrul învățământului militar românesc. A fondat "*Revista armatei*" (1883) și "*Cercul publicațiilor militare*" (1889). A încetat din viață la 1 octombrie 1935.

General adjutant Ion ISTRATI
01.11.1909-31.03.1911

"Avem români și în Basarabia, dar și în Transilvania. Prin urmare, politica românească are și o tîntă națională, care va da războiului caracterul său național"

A absolvit Scoala Fiilor de Militari de la Iași (1879), a frecventat cursurile Scolii Militare de Infanterie și Cavalerie (1881), Scoala Politehnică din Paris și Scoala de Aplicație de Artilerie și Geniu de la Fontainebleau. A fost profesor la Scoala Militară de Ofiteri, la Scoala de Aplicație și Geniu și la Scoala Superioară de Război. A fost șef de stat major al Diviziei 4 Infanterie și al Corpurilor 1 și 2 Armată, comandantul Brigăzii 5 Infanterie, al Diviziei 9 Infanterie și al Corpului 5 Armată. A participat la cel de-al doilea Război balcanic și la Războiul de Întregire Națională.

Ca șef al Marelui Stat Major, a fost implicat în reforma militară de anvergură din 1908-1914. În baza propunerilor avansate de către Marele Stat Major și de Ministerul de Război, a fost redactată *Legea de organizare a puterii armate* din 1910.

A avut merite incontestabile si la înfiintarea Corpului 5 Armata (1910), pe care, de altfel, avea sa-l comande. La declansarea Razboiului de Întregire se afla la comanda Diviziei 7 Infanterie din compunerea Armatei de Nord. S-a facut cunoscut si prin activitatea de publicist si istoric militar, traducând doua volume din opera lui Carl von Clausewitz si elaborând o istorie a campaniilor moderne.

General de divizie Vasile ZOTTU
31.03-18.11.1911; 01.04.1914-25.10.1916

“Stim cu totii ca, pentru a ne apara în fata natiilor invidioase, suntem cea dintâi jertfa a tarii”

S-a nascut la 14 noiembrie 1853, la Bucuresti. A absolvit Scoala Militara de Ofiteri. Ca tânar ofiter, a participat la Razboiul de Independenta, în fruntea unui pluton din Compania 3 Geniu.

Dupa razboi, a activat la Batalionul 1 Geniu pâna la 1 ianuarie 1879, când a fost mutat în Regimentul 2 Linie. A fost comandant de companie si batalion în Regimentele 1 si 2 Geniu, sef al Sectiei a II-a din Marele Stat Major, comandant al Scolii de Infanterie si Cavalerie.

De la 31 martie pâna la 18 noiembrie 1911 a îndeplinit functia de sef al Marelui Stat Major. Dupa ce, aproape trei ani si jumătate, a fost comandant al Cetatii Bucurestilor, a revenit în fruntea Marelui Stat Major. La 1 aprilie 1914 a fost trecut în rezerva pentru limita de vârstă, fiind însa concentrat, în aceeasi zi, ca sef al Marelui Stat Major, iar la 15 august 1916, mobilizat ca sef al Marelui Cartier General.

A raspuns, alaturi de generalul Constantin Christescu, de elaborarea ipotezelor de razboi si a planului de campanie pentru anul 1916. A fost decorat cu Ordinul “Steaua României” în gradul de Ofiter si în gradul de Comandor. A încetat din viata la 12 noiembrie 1916.

General Alexandru AVERESCU
18.11.1911-02.12.1913

“Numai generalii care fac jertfe folositoare patrund în sufletul maselor”

S-a nascut la 9 martie 1859, la Ismail. A absolvit Scoala Divizionara de la Mânastirea Dealu, a fost student al Scolii Superioare de Razboi din Torino. A ocupat importante functii militare, dintre care: comandant al Scolii Superioare de Razboi din Bucuresti si profesor de tactica, atasat militar la Berlin, sef al Sectiei Organizare din Marele Stat Major, sef al Marelui Stat Major,

comandant al Corpului 1 Armata, al Armatei a 2-a si sef al Grupului de Armate Sud.

Pe plan politic, a fost presedintele Ligii Poporului (1918). A detinut înalte functii de stat: prim-ministru si ministru ad-interim la Externe, ministru de Interne, al Industriei si Comertului, presedinte al Consiliului de Ministri, ministru secretar de stat si consilier al Coroanei.

În calitate de sef al Marelui Cartier General al Armatei Române, în cel de-al doilea Razboi balcanic a planificat si a coordonat forte si actiuni de nivel strategic pe teren necunoscut, în adâncimea dispozitivului inamic. În perioada neutralitatii României (1914-1916), a ramas comandant de corp de armata. A sustinut necesitatea angajarii grosului fortelor române pe frontul de sud, împotriva Bulgariei. La intrarea României în prima conflagratie mondiala, a obtinut, cu Armata a 2-a de sub comanda sa, o serie de succese în Carpatii Meridionali, printre care eliberarea Brasovului.

A propus un proiect de reorganizare a întregii armate, elaborând, în acest scop, scenariul "Manevrei de la Flamânda", ramasa în istorie drept cea dintâi operatie de anvergura de fortare a unui mare curs de apa, de "rasturnare" de fronturi. Punctul culminant al carierei sale îl constituie bataliile de la Marasti si Oituz.

Ca gânditor militar, a elaborat o serie de lucrari si studii, dintre care amintim: "*Tactica. Teorii si aplicatiuni*", "*Studii geografo-militare*", "*Operatiile de la Flamânda*". A fost membru de onoare al Academiei Române, redactor al "*Revistei Armatei*" si reînfiintator si director al noii editii a revistei "*România Militara*" (1891).

General Constantin CHRISTESCU

02.12.1913-01.04.1914; 01.04-28.10.1918; 01.04.1920-08.05.1923

"Soarta tarii este si soarta soldatului"

S-a nascut la 2 decembrie 1866 în localitatea argeseana Padureti. A absolvit Scoala Fiilor de Militari, Scoala de Ofiteri de Infanterie si Cavalerie din Bucuresti, Scoala de Aplicatie de Artilerie si Geniu de la Fontainebleau, Scoala de Razboi din Paris si Scoala Superioara de Razboi din Bucuresti.

A comandat Scoala Superioara de Razboi din Bucuresti, a fost sef al Marelui Stat Major (în trei etape), subsef al Marelui Stat Major si seful Operatiilor, comandant de armata si subsef al Marelui Cartier General.

A luat parte la preparativele de stat major ale Campaniei din Bulgaria din cel de-al doilea Razboi balcanic. În cadrul consiliilor de comandament de la sfârșitul lunii august 1916 si-a sustinut, în fata regelui Ferdinand I, punctul de vedere relativ la oprirea ofensivei în Transilvania pâna la restabilirea situatiei pe frontul din Dobrogea. De asemenea, a sustinut proiectul româno-rus de ofensiva pe frontul dintre Carpatii de Curbura si Dunare.

Ca sef al Marelui Stat Major, în perioada 1920-1923, a coordonat procesul de reasezare a sistemului militar national pe noi baze, în

concordanta cu actualele deschideri din arta razboiului operate pe plan national si european. Între masurile adoptate în timpul sau se înscriu: demobilizarea armatei si trecerea ei la cadrul de pace, crearea structurii functionale a ostirii, bazata pe trei inspectorate generale de armata, reorganizarea Ministerului de Razboi si a Marelui Stat Major, înfiintarea marilor unitati de Vânători de Munte, a Comandamentului Trupelor de Comunicatii, a Inspectoratului Tehnic al Cavaleriei, a primului batalion de tancuri.

Academicianul Grigore Antipa, relevând personalitatea generalului, spunea: *“Pentru cugetarea româneasca, generalul Christescu este cea mai splendida manifestare a geniului românesc atât ca gânditor, cât si ca artist în arta si stiinta strategica”*.

General de brigada Dumitru ILIESCU
25.10-05.12.1916

“Întregirea României este pilda noastra de minte si nesomn”

S-a nascut la 24 septembrie 1865, la Dragasani. A absolvit Scoala Militara de Ofiteri si Scoala Politehnica din Paris.

Carierea sa cuprinde trei etape semnificative: martie 1914 – august 1916, când a raspuns de pregatirea de razboi, de cea organizatorica si pe linie de comandament a ostirii, a economiei, a teritoriului si a populatiei; 15 august – 5 decembrie 1916, marcata de rolul sau în conducerea de campanie a armatelor române ca subsef si sef al Marelui Cartier General; 1917-1918, ilustrata de activitatea desfasurata pe lângă organele interalite de conducere a razboiului si prin demersurile politico-militare pentru sustinerea în exterior a cauzei Marii Uniri. În mod concret, a îndeplinit functia de “sef de stat major” neoficial al primului-ministru si a Înaltei conduceri politico-militare a statului.

A redactat si a aplicat, împreuna cu colaboratorii sai, planurile de completare a armamentului, munitiilor, materialului de razboi si echipamentului, începând cu august 1914. Importanta a fost contributia sa la încheierea aliantei politico-militare cu Antanta, care îi oferea armatei conditiile favorabile pentru aplicarea planului de campanie.

Principalele sale lucrari au fost: *“Razboiul pentru Întregirea României”*, *“Documente privitoare la Razboiul pentru Întregirea României”*.

General de divizie adjutant Constantin PREZAN
05.12.1916-01.04.1918; 28.10.1918-20.03.1920

“Ostasi ! De soarta bataliei care se va da depinde soarta neamului. Asa fiind, trupele care ataca ori înving ori trebuie sa moara. De la soldat la general trebuie sa moara atacând !”

S-a nascut la 27 ianuarie 1861, în localitatea Butimanu, Snagov. A absolvit Scoala de Ofiteri de Infanterie si Cavalerie din Bucuresti. Si-a perfectionat pregatirea de ofiter de geniu în cadrul Scolii Speciale de Artilerie si Geniu din Bucuresti si la Scoala de Aplicatie de Artilerie si Geniu de la Fontainebleau. A fost comandant al Brigazii 13 Infanterie, al Diviziei 3 Infanterie, al Corpului 3 Armata si al Corpului 4 Armata. A participat, în fruntea Diviziei 7 Infanterie, la cel de-al doilea Razboi balcanic.

Apogeul carierei sale a fost atins în timpul Razboiului de Întregire, când se afla la comanda Armatei de Nord. În calitate de sef al Marelui Cartier General, a participat la conferintele interaliat de comandament de pe "Frontul românesc" si a coordonat activitatea de elaborare a planului campaniei anului 1917, sprijinind ideea declansarii unor actiuni hotarâte de lovire a grupurilor de armate "Arhiducele Iosif" si "Feldmaresalul von Mackensen". S-a preocupat îndeaproape de cresterea puterii de foc a artileriei – element esential în razboiul de pozitie.

Dupa 27 octombrie 1918 a revenit la Marele Cartier General, ocupându-se cu preponderenta de mobilizarea comandamentelor, a fortelor si mijloacelor, ca si de constituirea dispozitivului strategic.

Pentru merite deosebite a fost înaltat, în anul 1930, la gradul de maresal al României. A încetat din viata la 27 august 1943.

General de brigada Alexandru GORSKI
08.05.-01.10.1923

"Cariera militara a fost, în toate timpurile, o cariera de sacrificii din toate punctele de vedere. Sacrificii materiale în timp de pace, sacrificiul sângelui în timp de razboi"

S-a nascut la 25 ianuarie 1875, în orasul Ismail. A absolvit Scoala Militara de Ofiteri de Artilerie si Geniu. A participat la Razboiul de Întregire din 1916-1919 în calitate de comandant al Regimentului 8 Vânători. Dupa avansarea la gradul de general de brigada, a fost numit secretar general al Ministerului de Razboi, detinând aceasta functie pâna la 1 noiembrie 1920, când a devenit prim-subsef al Marelui Stat Major.

La 8 mai 1923 i s-a încredintat functia de sef al Marelui Stat Major, pentru o perioada de doar cinci luni. A îndeplinit functii de conducere în diferite comandamente, fiind si membru în Consiliul Superior al Armatei.

În 1936 a trecut în rezerva pentru limita de vârstă, dupa o cariera militara de 41 de ani. Constant si prolific colaborator al revistei "România Militara", a facut parte din Comitetele ei de directie în perioadele 1920-1924, respectiv 1927-1931. Dintre lucrarile sale amintim: "Din problemele apararii nationale pentru tineretul român", "Cauzele si natura viitorului razboi".

General de divizie Alexandru LUPESCU
01.10.1923-21.06.1927

*“Tara nu trebuie sa osteneasca în a lucra o armata sigura sa-i apere
întregirea”*

S-a nascut la 24 februarie 1867, la Botosani. A absolvit Scoala Militara de Ofiteri si Scoala Speciala de Artilerie si Geniu. A ocupat functii pe linie de stat major: subsef al statului major al Corpului 3 Armata, sef de stat major al Diviziei 4 Infanterie, sef de sectie la Marele Stat Major.

Timp de mai multi ani a fost director de studii si profesor de istorie militara la Scoala Superioara de Razboi din Bucuresti.

În timpul Razboiului de Întregire a îndeplinit functiile de sef de stat major al Armatei, subsef al Marelui Cartier General si inspector general al învățământului militar.

La 1 octombrie 1923 a fost numit sef al Marelui Stat Major, calitate în care a avut de îndeplinit misiunea de a coordona actiunile de reorganizare a puterii militare a tarii, în conformitate cu *Constitutia* din 1923 si cu *Legea din anul 1924*. În timpul mandatului sau au fost adoptate urmatoarele masuri: reînfiintarea Brigazii de Infanterie (desfiintata în 1923), organizarea Corpului Vânătorilor de Munte, întarirea marilor unitati de artilerie, crearea Inspectoratului General al Aeronauticii, a Comandamentului Trupelor de Aeronautica, a Diviziei 1 Aeriene, a Inspectoratului General al Marinei.

Retras la pensie, în anul 1927, a devenit senator de drept si a fost primar al unui sector al Capitalei.

“Când ascultai prelegerile lui Lupescu, marturisea generalul Jugescu, unul dintre fostii elevi-ofiteri ai generalului, îți venea sa crezi ca o suta de învățati au fost topiti la un loc pentru ca din inteligenta lor sa se faca numai una: a lui Lupescu”.

General Nicolae SAMSONOVICI
21.06.1927-11.08.1932; 11.12.1934-01.02.1937

“Si daca vitregia împrejurarilor nu ne-a îngaduit sa deslantuim ofensiva pregatita la Namoloasa, curând însa aceasta mâhnire de o clipa ne fu alungata de marea izbânda, ale carei glorioase aripi au batut puternic aici, la portile Moldovei”

S-a nascut la 7 august 1877, la Stefanesti, fostul judet Dorohoi. A absolvit Scoala Fiilor de Militari, Scoala Militara de Ofiteri de Infanterie si Scoala Superioara de Razboi.

S-a remarcat în batalia de la Marasesti, *“transformând în ordine precise si clare intentiile comandantului de armata”*(general Eremia Grigorescu).

A detinut functia de director de studii al Scolii Superioare de Razboi. Comandant al Diviziei 19 Infanterie, în 1926, a fost promovat subsef, apoi sef al Marelui Stat Major, în octombrie 1928.

Ocupând succesiv primele doua functii de conducere militara în perioada 1928-1937 – sef al Marelui Stat Major, respectiv ministru al Apararii Nationale, a avut un rol marcant în promovarea relatiilor externe, în planificarea strategica si în organizarea Armatei, ambitia sa fiind sa transforme Armata Româna în elementul cel mai solid al mecanismelor de securitate din centrul, estul si sud-estul Europei, iar Marele Stat Major în “dispeceratul” de coordonare al acestor aliante cu scopuri defensive, de mentinere si garantare a frontierelor si a stabilitatii politice pe continent.

A revigorat stat-majoristica nationala si a jucat un rol marcant în cea mai ampla actiune de reorganizare si modernizare a sistemului national de aparare din perioada interbelica. A fost decorat cu Ordinul “Mihai Viteazul” – clasa II, “Coroana României” – clasa IV si “Legiunea de Onoare” în grad de Ofiter.

General de divizie Constantin LAZARESCU
11.08.1932-31.11.1933

“Am determinat oamenii de stat sa ne aprecieze drept un corp de elita, format din elemente culte, distinse, pline de abnegatie si patriotism”

S-a nascut la 8 noiembrie 1877, în comuna mehedinteană Ilovat. A absolvit Scoala Fiilor de Militari din Craiova si o scoala de ofiteri în Germania. În aprilie 1908 a intrat elev la Scoala Superioara de Razboi din Bucuresti, la absolvirea careia a fost caracterizat ca “*ofiter eminent, înzestrat cu aptitudini deosebite pntu serviciul de stat major*”.

A comandat o companie din Regimentul 26 Rovine, iar în perioada 1911-1912 a fost chemat pentru stagiul de încercare la Marele Stat Major.

S-a distins în timpul luptelor de la Marasesti, precum si pentru contributia sa la alcatuirea hartii în sectorul Cosmesti–Marasesti.

În martie 1918 a fost numit sef de cabinet al ministrului de Razboi. I s-a încredintat comanda Regimentului 1 Dolj. În aprilie 1928 a fost mutat la Marele Stat Major, încredintându-i-se conducerea Diviziunii a 2-a, fiind, simultan, si subsef al Marelui Stat Major.

La 11 august 1932 a fost numit seful Marelui Stat Major, calitate în care a contribuit la reorganizarea Armatei si a sistemului national de aparare, în conformitate cu *Legea din anul 1932*. Astfel, sub conducerea sa a fost pregatit planul de mobilizare pe anii 1932-1933, optându-se pentru alcatuirea mixta a regimentelor de artilerie.

O contributie însemnata a avut-o si asupra Legii din aprilie 1933 relativa la organizarea natiunii pe timp de razboi.

A fost apreciat ca *“unul dintre ofiterii generali moderni, la curent cu lucrarile nou aparute, care trebuie sa serveasca drept pilda tuturor ofiterilor vrednici”*.

General Ion ANTONESCU
01.12.1933-11.12.1934

“Numai cine a trait în vâltoarea focului si sub amenintarea permanenta a mortii poate sa-si dea seama de starea de spirit manifestata de toate armatele, fara nici o exceptie, în toate timpurile”

S-a nascut la 2 iunie 1882, la Pitesti. A studiat la Scoala de Ofiteri de Infanterie si Cavalerie din Bucuresti, la Scoala Speciala de Cavalerie din Târgoviste, la Scoala Superioara de Razboi din Bucuresti, urmând si Cursul postacademic de informatii al armatei franceze, la Versailles.

Înca din anul 1913 s-a aflat la Marele Stat Major, remarcându-se prin calitatile sale de stat-majorist puse în valoare în anii Razboiului de Întregire, în functia de sef al Biroului Operatii al Statului Major al Armatei de “Nord”, al Grupului de armate “General Prezan” si al Marelui Cartier General. A întocmit planurile pentru anihilarea trupelor rusesti bolsevizate din Moldova. A îndeplinit mai multe misiuni speciale pentru afirmarea drepturilor României Mari la sfârșitul Marelui Razboi, la Constantinopol, Belgrad, Varsovia, ultima vizita anticipând punctele “esentiale” ale Aliantei româno-polone, ce avea sa fie semnata la 3 martie 1921.

A fost comandantul Scolii Speciale de Cavalerie de la Sibiu, atasat militar la Paris, ulterior la Londra. În 1926 a fost repartizat la Marele Stat Major de la Bucuresti, doi ani mai târziu fiind numit Secretar general al Ministerului de Razboi, detinând si comanda Scolii Superioare de Razboi. În decembrie 1933 a fost numit subsef al Marelui Stat Major, cu delegatie provizorie de sef al acestui organism, pastrând si comanda Diviziei a 3-a.

În perioada cât s-a aflat la conducerea Marelui Stat Major s-a angajat în elaborarea unui amplu program de modernizare a Armatei, considerând ca singura modalitate de aparare a României Mari este întarirea Armatei. A demisionat la 11 decembrie 1934. Trei ani mai târziu, a acceptat portofoliul Apararii Nationale, timp în care s-a preocupat de întocmirea *Legii de functionare a Ministerului Apararii Nationale*.

În mai 1946 a fost condamnat la moarte pentru crime de razboi si executat la Jilava.

General de divizie Ion SICHITIU
01.02-01.11.1937

“Strategia își are viitorul ei; progresele mari pe care le face zilnic știința pot pune în serviciul războiului noi mijloace de luptă, nebanuite, pregătite în taină laboratoarelor și cărora cu greu li se va putea face față, cel puțin la început”

S-a născut la 19 ianuarie 1878, în comuna gorjeana Schela Rugi. A absolvit Școala Fiilor de Militari din Craiova, Școala de Artilerie, Geniu și Marina, Școala Specială de Artilerie și Geniu de la Charlottenburg (Germania) și Școala Superioară de Război din București. A îndeplinit, în special, misiuni de stat-majorist.

Între anii 1921-1926 a fost profesor la Școala Superioară de Război, unde a predat cursuri de tactică generală și stat-major. Ca șef al Marelui Stat Major, a contribuit la elaborarea proiectelor și a planurilor de redimensionare a Armatei, de înzestrare cu mijloace de luptă mecanizate, fiind unul dintre înalții comandanți militari care au pledat pentru organizarea unor divizii încheiate pe sistem ternar, manevriere și având în compunere unități și subunități de motorizate și blindate.

A fost adeptul “națiunii armate”, pregătirea de război a națiunii reprezentând, în opinia sa, o operă de strânsă colaborare între conducerea politică internă și pregătirea politică externă.

S-a afirmat în studiul artei militare, al strategiei și tacticii. Adept al ideii clausewitziene conform căreia războiul este o continuare a politicii, a subliniat corelația dintre politică și strategie, situând-o pe aceasta din urmă în raport de subordonare cu prima. În opera sa, un loc aparte îl ocupa abordarea ofensivei, aparării și manevrei strategice, precum și a acoperirii, pronunțându-se în favoarea ideii potrivit căreia ofensiva strategică asigură materializarea scopului războiului. A abordat, în scrierile sale, variate aspecte ale științei și artei militare naționale și universale, dintre lucrările sale menționând: *“Conducerea trupelor. Calauza tactică pentru ofiterii de toate armele și de toate gradele”* (în colaborare), *“Operațiunile în munți, studii, exemple, aplicațiuni pe harta”* (în colaborare), *“Reflexiuni asupra operațiunilor armatei polone în războiul cu Germania”*.

General de divizie Stefan Gh. IONESCU
01.11.1937-01.02.1939

“În întrebuințarea tactică a marilor unități se vede știința ofiterului de stat major, îndrăzneala minții lui, puterea de a vedea ceea ce pe câmpul de luptă nu se vede”

S-a născut la 6 februarie 1881, în localitatea prahoveana Chiojdeanca. A urmat Școala Fiilor de Militari de la Iași, Școala Militară de Infanterie și Școala Superioară de Război din București. A participat la Războiul de Întregire, îndeplinind funcția de șef de stat major la Divizia 3 Infanterie. După 1918 a fost director de studii la Școala Superioară de Război, iar din 1930 a

fost comandantul acesteia. Un an mai târziu, i s-a încredințat funcția de șef al Diviziunii a II-a cu secțiile "cheie" de Operații și Pregătire de Luptă a trupelor.

A devenit șeful Marelui Stat Major la 1 noiembrie 1937. Poate fi considerat unul dintre organizatorii sistemului militar de apărare al României în perioada interbelică. Împreună cu generalii Samsonovici și Sichițiu a avut răspunderea organizării apărării strategice a României în perioada 1936-1938.

În anul 1938 a publicat lucrarea "*Considerațiuni asupra Regulamentului întrebuintării tactice a marilor unități*". A fost apreciat ca având "*o remarcabilă pregătire profesională, o conștiință și devotament demn de relevat, conducând pregătirea de război a Armatei în condițiile cele mai bune*".

General de divizie adjutant Florea TENESCU
01.02.1939-23.08.1940

"Este greu, dacă cercetăm cu amănuntul cauzele unui război, să spunem că este numai o singură cauză. Totdeauna se va vedea că interesele de dominație politică și teritorială sunt unite cu cele de ordin economic, adeseori cu chestiuni de ordin național, cultural, religios sau surplus de populație"

S-a născut la 1 aprilie 1884, la Turnu Magurele. A absolvit Școala Militară de la Danzing, Academia Tehnică din Charlottenburg și Școala Superioară de Război de la București.

La 1 februarie 1939 a fost numit șef al Marelui Stat Major, având misiunea de a continua activitatea de revizuire a planificării strategice și de îmbunătățire rapidă a organizării și pregătirii de luptă a Armatei. A acționat pentru întărirea dispozitivului fronturilor de vest și sud, organizând manevrele de la frontiera cu Ungaria. A sprijinit adoptarea legilor apărării antiaeriene active și pasive a teritoriului și cea pentru organizarea și folosirea tineretului în caz de mobilizare.

Dintre lucrările sale menționăm: "*Cunostințe generale asupra războiului și studiul lui*" și "*Istoria militară. Studii critice*".

A fost decorat cu numeroase ordine și medalii românești și străine: "Coroana României" în grad de Ofiter, Cavaler, Comandor, Mare Ofiter și Mare Cruce, "Steaua României" în grad de Ofiter și Comandor, "Sf. Mauriciu și Lazar" în grad de Ofiter (ordin italian), "Legiunea de Onoare" în grad de Cavaler și Comandor (ordin francez).

General de armată adjutant Gheorghe MIHAIL
23.08-06.09.1940; 23.08-12.10.1944

“Spiritul ostirii este pentru a se bate. Acest spirit însa trebuie stapânit fata de situatia materiala a ostirii si fata de numarul celor cu care vom avea de luptat”

S-a nascut la 13 martie 1887, la Braila. A absolvit Scoala Fiilor de Militari de la Iasi, Scoala Militara de Infanterie si Cavalerie si Scoala Superioara de Razboi din Bucuresti. A participat la Campania din 1913, comandând o companie din Regimentul 74 Infanterie, la Razboiul de Întregire, remarcându-se la comanda Batalionului 2 din Regimentul 34 Infanterie.

A îndeplinit functia de sef al Marelui Stat Major în doua etape: august 1940 si august 1944, fiind delegat de regele Mihai I la comanda suprema a Armatei. A fost unul dintre artizanii victoriilor reputate de ostirea româna în lichidarea rezistentelor Wehrmachtului si în operatia de acoperire a frontierelor.

La 20 ianuarie 1948, cunoscut pentru sentimentele sale monarhice, a fost arestat pentru acte de sabotaj si întemnitat în penitenciarul de la Pitesti.

General de brigada Alexandru IOANITIU
06.09.1940-17.09.1941

“Pentru a-si putea pastra libertatea de actiune, România trebuie sa-si deschida granitele pentru grâne si petrol Puterilor Centrale”

S-a nascut la 2 februarie 1890, la Botosani. A absolvit Liceul Militar din Iasi, Scoala Militara de Artilerie si Geniu, Scoala de Aplicatie de Artilerie si Geniu si Scoala Superioara de Razboi.

A îndeplinit functii de comanda, dovedind în permanenta *“curaj, pricepere si spirit de sacri-ficiu în conducerea tactica si tehnica”*. A fost repartizat la Marele Stat Major în calitate de sef al Biroului 1 Studii, Cercetari, Arhiva, a fost comandant al Regimentului 1 Artilerie Graniceri, ulterior a fost încadrat la Sectia Coordonare a Apararii Tarii din Marele Stat Major. În perioada februarie 1939 – septembrie 1940 a condus Scoala Superioara de Razboi.

La 6 septembrie 1940 a devenit seful Marelui Stat Major, sub coordonarea sa, acest organism demarând actiunea de restructurare si dotare a Armatei în functie de noile conditii interne si externe. Începând cu 22 iunie 1941, a îndeplinit functia de sef al Marelui Cartier General.

S-a detasat în calitate de teoretician si cadru didactic militar, orginal gânditor, articolele sale fiind gazduite de revista *“România Militara”*.

General de corp de armata adjutant Iosif IACOBICI
22.09.1941-20.01.1942

“Activitatea unui sef al Statului Major General nu se poate dezvolta fructuoasa în atmosfera unei încrederi limitate si primind lovituri morale”

S-a nascut la 8 decembrie 1884, la Alba Iulia. A absolvit Liceul Militar din Kosovia (Austria), Liceul Militar Superior din Mohrisc-Weisskeschen, Scoala Superioara de Razboi de la Viena. A fost încadrat, cu gradul de capitan, la Marele Stat Major, Biroul Operatii; si-a continuat activitatea la Marele Cartier General al armatei austro-ungare. A devenit sef de stat major al Brigazii 56 Munte, subsef al Sectiei Organizare din Marele Stat Major. A participat la Campania din Ungaria, în perioada aprilie-august 1919.

A fost numit comandantul Grupului 3 Vânători de Munte, sef de stat major la Inspectoratul Armatei de Uscat, director al Învatământului Militar Superior, comandant al Corpului 2 Armata, ministru al Apararii Nationale.

În calitate de sef al Marelui Stat Major, a elaborat proiectul de trecere a ostirii la cadrul de pace si de refacere a acesteia dupa pierderile înregistrate în primul an de razboi.

Declarat "criminal de razboi" dupa 23 august 1944, a fost arestat în august 1948, judecat si condamnat la opt ani de temnita.

Este autorul lucrarilor: "*Apararea contra carelor de lupta si autobлиндatelor*", "*Conducerea tactica a artileriei în razboiul de miscare românesc. Notitele unui infanterist*".

General de corp de armata Ilie STEFLEA
20.01.1942-23.08.1944

"Toate credintele, atitudinile si realizările mele, tot trecutul meu au fost puse în serviciul Tarii"

S-a nascut la 29 martie 1887, în localitatea sibiana Saliste. A absolvit Scoala Militara de Ofiteri de Infanterie, Scoala Speciala de Infanterie si Scoala Superioara de Razboi. În timpul Razboiului de Întregire Nationala a comandat o companie de mitraliere din Regimentul 34 Infanterie, în sectorul Turtucaia.

A fost seful Marelui Stat Major între anii 1942-1944, având misiunea de a pregati Armata Româna pentru participarea la campania de primavara-vara a Wehrmachtului, din ratiuni militare si politice. S-a implicat, de asemenea, în tentativa de a salva cele sapte divizii române blocate în Peninsula Crimeea.

În ziua de 23 august 1944 i s-a încredintat comanda Armatei a 4a române, pe care a detinut-o pâna la 29 august. A murit la 21 mai 1946. A fost apreciat drept "*un ofiter instruit si de mult viitor pe care se poate conta în situatiuni grele*".

General de corp de armata adjutant Nicolae RADESCU
15.10-06.12.1944

“Sunt un om care privesc lucrurile în fata si care îmi spun gândurile în mod brutal, daca e nevoie, numai ca sa se stie ce este adevarat”

S-a nascut la 30 martie 1874, în localitatea Calimanesti, Vâlcea. A urmat Scoala Militara de Ofiteri si Scoala de Razboi. A fost comandant de escadron la Regimentul 4 Rosiori, ofiter de stat major al Diviziei 1 Cavalerie, sef de stat major la Divizia 2 Cavalerie, atasat militar la Londra.

A fost numit seful Marelui Stat Major la 15 octombrie 1944, functie în decursul careia s-a confruntat cu abuzurile savârsite de Comisia Aliata de Control (sovietica). A fost prim-ministru al României între 6 decembrie 1944 si 28 februarie 1945. În 1945 a parasit România. A murit la 16 mai 1953.

General de corp de armata Constantin SANATESCU
11.12.1944-20.06.1945

“Pierderile sunt mari, dar numai ele ne pot aduce conditii drepte de tratament la sfârșitul razboiului”

S-a nascut la 14 ianuarie 1885, la Craiova. A absolvit Scoala Fiilor de Militari de la Iasi, Scoala Militara de Infanterie si Cavalerie de la Bucuresti si Scoala Superioara de Razboi. A fost repartizat la Sectia Operatii a Marelui Stat Major si însărcinat cu misiunea de a superviza Frontul de Est. A fost seful Serviciului Secretariatului General al Ministerului de Razboi.

În primavara anului 1943 a fost numit maresal al Palatului, iar la 23 august 1944 – presedinte al Consiliului de Ministri. În timpul guvernarii sale, România a încheiat armistițiul cu Natiunile Unite si a participat, cu numeroase divizii, la victoriile de pe Frontul de Vest.

Între 11 decembrie 1944 si 20 iunie 1945 a fost seful Marelui Stat Major, perioada în care Armata Româna a contribuit decisiv la eliberarea teritoriilor Ungariei, Cehoslovaciei si a unei parti din Austria. La 19 iunie 1945 a fost numit inspector general de armata.

A fost decorat cu Medalia Jubiliara “Carol I”, “Avântul Tarii”, Ordinul “Coroana României” – clasa IV si V cu panglica, Ordinul “Mihai Viteazul” – clasa III. A murit la 8 decembrie 1947.

General de corp de armata Costin IONASCU
20.06.1945-27.12.1947

“Demobilizarea armatei si reorganizarea sa sunt chestiuni grele, din care armata nu trebuie sa iasa slabita”

S-a nascut la 7 noiembrie 1890, la Focsani. A absolvit Scoala Militara de Artilerie, Geniu si Marina, un an la Scoala de Aplicatie de Artilerie si Geniu si Scoala Superioara de Razboi de la Bucuresti. În Campania din anul 1917 a confirmat calitatile militare, conducând bateria din subordine în toate luptele.

Între anii 1923-1927 a îndeplinit functia de sef al Biroului Operatii, Instructie si Transporturi la Corpul 3 Armata. I s-a încredintat comanda Regimentului 2 Artilerie Grea din subordinea Corpului 2 Armata, a fost seful Sectiei Transporturi din Marele Stat Major, comandantul artileriei Corpului 5 Armata, cu care a participat la Campania din Est, la actiunile de la Cotul Donului.

Prin Înaltul Decret nr. 1967 din 20 iunie 1945, i s-a încredintat demnitatea de sef al Marelui Stat Major, functie pe care a detinut-o pâna la 27 decembrie 1947, când a fost trecut în rezerva.

În timpul mandatului sau s-a confruntat cu numeroase probleme, dintre care trecerea Armatei la cadrul de pace si reorganizarea si pregatirea acesteia. A acordat o atentie speciala organizarii si desfasurarii pregatirii de lupta a Armatei, prin contributia sa nemijlocita, în 1945, fiind întocmite si difuzate *“Normele generale pentru instructie”*.

A fost decorat cu Medalia “Avântul Tarii”, Ordinul “Steaua României” cu spade în gradul de Cavaler si panglica de “Virtute Militara”, “Medalia “Crucea Comemorativa de Razboi 1916-1919”. A murit la 26 noiembrie 1969.

General-colonel Constantin POPESCU
30.01.1948-18.03.1950

“Acum, armata n-are alt rol, are o alta conducere nationala, pe care trebuie sa o respectam fara atingerea misiunii noastre”

S-a nascut la 8 septembrie 1893, în localitatea dâmboviteana Cornesti. A absolvit Scoala Militara de Artilerie si Geniu si Scoala Superioara de Razboi din Bucuresti.

A fost subsef de stat major al Inspectoratului General al Jandarmeriei, sef al Serviciului Fabricatie din Arsenalul Armatei, comandant al Divizionului 2 si sef al Biroului Instructie din cadrul Regimentului 39 Artilerie.

La 1 februarie 1948 a fost numit sef al Marelui Stat Major, pâna la 18 martie 1950, când a fost trecut în rezerva. Înca din primele momente ale carierei militare a fost remarcat datorita tempera-mentului sau foarte energic si apreciat ca un *“adevarat ofiter pentru razboi: rezistent, curajos si priceput”*.

În luptele de la Odessa a condus si a întretinut un tir de artilerie ucigator, producând imense pierderi inamicului. Dupa trecerea în rezerva, a devenit ministru adjunct în Ministerul Constructiilor.

A fost decorat cu “Coroana României”, “Steaua României” si “Crucea de Razboi” (italiana).

General de armata Leontin SALAJAN
18.03.1950-26.04.1954

*“Militarii trebuie sa înțeleaga ca au datoria sfânta sa apere cuceririle
revolutionare ale poporului”*

S-a nascut la 19 iunie 1913, în comuna Santau, judetul Salaj. A devenit membru al partidului comunist, ulterior al Comitetului Central al partidului, iar din 1965 membru al Comitetului Executiv. A absolvit un curs special superior în cadrul Academiei Generale (1953).

A detinut functia de adjunct al ministrului Sanatatii si Prevederilor Sociale, iar în perioada 1949-1950 a fost numit ministru al Constructiilor.

Primul contact cu armata l-a stabilit la 13 martie 1934, când a fost recrutat si repartizat la arma geniu. A fost încorporat pentru stagiul militar si repartizat la Regimentul 3 Transmisiuni. Desi legaturile sale cu institutia militara au fost sporadice, a fost numit, totusi, în 1950, sef al Marelui Stat Major.

În 1955 a devenit ministrul Fortelor Armate, functie pe care a detinut-o pâna în anul 1966, când a murit.

General (r.) Ion TUTOVEANU
26.04.1954 -15.06.1965

“Nu de putine ori, în întruniri mai restrânse, seful Guvernului, Ion Gheorghe Maurer, ne indica sa «nu mai confirmam Tratatul de la Varsovia»”

S-a nascut la 26 decembrie 1914 în comuna Liesti, judetul Tutova. În perioada 1933-1935 a frecventat cursurile Facultatii de Drept de la Iasi. A absolvit Scoala Militara de Ofiteri Activi de Infanterie din Sibiu, dupa care a fost repartizat la Regimentul 10 Vânatari din Tighina. Între anii 1946 si 1948 a urmat Scoala Superioara de Razboi, iar în 1949 a fost trimis în Uniunea Sovietica, la Academia Militara Superioara a Statului Major General.

Comandant de companie la Regimentul 10 Dorobanti din Divizia 6 Infanterie, a participat la eliberarea Chisinaului, a Odesei si la batalia de la Cotul Donului. În Campania din Vest a participat cu Divizia “Tudor Vladimirescu” (formata din prizonieri români), îndeplinind functia de sef de stat major de regiment si operator în statul major al Diviziei. Dupa 1951, a fost loctiitorul sefului Directiei Operatii, ulterior seful acestei Directii.

Din 1954 pâna în 1965 a fost sef al Marelui Stat Major. Este singurul general investit, dupa 1945, cu raspunderea de sef al Marelui Stat Major care a fost combatant în cel de-Al Doilea Razboi Mondial atât în Campania din Est, cât si în cea din Vest. Este generalul cu cea mai lunga perioada în aceasta functie. Din anul 1965 pâna în 1981 a îndeplinit functia de comandant al Academiei Militare.

A fost decorat cu numeroase ordine si medalii românești si straine, dintre care: Ordinul “Steaua Republicii Populare Române” – clasa IV, III, II; Ordinul “Apararea Patriei” – clasa III; Ordinul “Meritul Militar” – clasa III, II, I; Medalia “Crucea de Razboi” (cehoslovaca).

General (r.) Ion GHEORGHE
15.06.1965 - 29.11.1974

“Pozitia României fata de invazia din Cehoslovacia a creat o tensiune politica deosebita în relatiile cu cei ce participasera la invazie si exista pericolul real ca si tara noastra sa fie invadata”

S-a nascut la 1 noiembrie 1923, în comuna prahoveana Cosminele. A absolvit cursurile Liceului Industrial nr. 1 “Regele Carol al II-lea” din Bucuresti. Dupa 23 august 1944, a activat în organizatii de tineret ale partidului comunist, fiind promovat pâna la functia de lider al organizatiei de tineret Bucuresti (1950-1952). A fost recrutat si trimis sa îndeplineasca functii în Directia Superioara Politica a Armatei.

A urmat, între anii 1953 si 1954, un curs academic la Academia Militara, ulterior Scoala Superioara de Partid, Institutul de Stiinte Sociale si Academia Militara “K.E.Vorosilov” din URSS. A fost seful Directiei Superioare Politice a Armatei.

La 15 iunie 1965 a fost numit sef al Marelui Stat Major, iar din 1966, si prim-adjunct al ministrului Apararii Nationale. Pe timpul mandatului sau, a accentuat pregatirea de lupta pe baza unei doctrine proprii si a noilor regulamente, care au înlocuit regulamentele vechi, acestea fiind, în parte, traduceri dupa cele sovietice. S-a implicat personal în elaborarea Legii 14/1972 privind organizarea apararii nationale, în conceperea doctrinei militare românești, conducând procesul de creare si dezvoltare a industriei proprii de aparare, ca presedinte al Consiliului de Înzestrare a Armatei (înfiintat în anul 1968).

În 1974 a fost desemnat prim-vicepresedinte al Consiliului Popular al Capitalei, îndeplinind functii importante în administratia de stat. În timpul evenimentelor din decembrie '89 a fost rechemat în rândul cadrelor active si numit comandant al Academiei Militare, pâna la 22 februarie 1990, când a fost trecut în rezerva, la cererea sa.

A publicat o serie de articole si studii cu tematica militara în ziare si reviste de specialitate. De asemenea, a contribuit la elaborarea unor lucrari de istorie si teorie militara, cum ar fi: “Marea conflagratie a secolului XX. Al Doilea Razboi Mondial”, “Stiinta conducerii si comanda militara”, “Doctrina militara româneasca”.

A fost decorat cu ordine si medalii românești si straine: Ordinul “Steaua României” – clasa IV, III; Ordinul “Muncii” – clasa III; Ordinul “Meritul Militar” – clasele III-I; Ordinul “Mare Cruce de Merit cu Stea” al R.F. Germane; Ordinul “Meritul Marele Cordon” (R.A.Egipt).

General-locotenent (r.) Ion COMAN
29.11.1974 - 16.06.1976

“Am considerat ca este inadmisibil ca un militar sa se teama de propriul sau comandant mai mult decât de prezumtivul dusman de pe câmpul de lupta”

S-a nascut la 25 martie 1926, în comuna Asan-Aga, judetul Teleorman. A urmat Scoala Industriala din Bucuresti, Scoala Divizionara de la Arad. În perioada 1954-1957, si-a însusit si cunostinte în domeniul filozofiei la universitatile de marxism-leninism din Bucuresti si Cluj. În 1959 a fost admis în Academia Militara, la Facultatea de Comanda si Stat Major, pe care a absolvit-o ca sef de promotie.

A fost numit în functii importante la esaloanele superioare ale organismului militar, alternând raspunderile în cadrul organelor de partid cu cele din statele majore.

La 17 iunie 1962 a fost numit prim-loctiitor al sefului Marelui Stat Major, apoi comandant al Armatei a 3-a, iar din 23 aprilie 1974, prim-adjunct al ministrului Apararii Nationale si sef al Marelui Stat Major. Din 1976 pâna în 1980 a fost ministru al Apararii Nationale, apoi, din 1980 pâna în 1989, secretar cu probleme militare în aparatul central al fostului partid comunist si deputat în organul legislativ al tarii.

A fost primul sef de Stat Major dintr-o tara est-europeana care s-a bucurat de primirea de catre presedintele Statelor Unite ale Americii (martie 1976).

Ca sef al Marelui Stat Major, a contribuit la consolidarea structurilor din domeniul înzestrării armatei cu tehnica din productia interna, iar în planul instruirii trupelor a propus renuntarea la schemele rigide si la practicile ineficiente.

General-locotenent Ion HORTOPAN
01.07.1976-31.03.1980

“Razboiul întregului popor înseamna angajarea plenara a natiunii în opera de aparare a patriei”

S-a nascut la 12 martie 1925, în comuna gorjeana Turcinești. Si-a ales cariera militara în anul 1948, fiind numit instructor de tineret la Regiunea a 3-a Militara. A urmat cursuri de formare si specializare pe timpul stagiului militar, precum si Facultatea de Arme Întrunite din cadrul Academiei Militare Generale.

A fost numit seful Biroului 3 din Sectia a 2-a a Directiei Cadre a Fortelor Armate. A îndeplinit functiile de loctiitor al comandantului la Regimentul 156 Mecanizat, la Regimentul 106 Mecanizat, ofiter 1 în Directia Pregatire de

Lupta, loctiitor la Divizia 1 Mecanizată si comandant al Diviziei 11 Mecanizate.

A fost prim-adjunct al ministrului Apararii Nationale si sef al Marelui Stat Major.

A fost decorat cu Ordinul “Meritul Militar”, Ordinul “Tudor Vladimirescu” – clasa III, Ordinul “Apararea Patriei” – clasa III.

General-colonel Vasile MILEA

31.03.1980-16.02.1985

“De pregătirea comandamentelor depinde, în fapt, pregătirea armatei. De aceea, ofiterul de stat major trebuie sa capteze atentia tuturor comandantilor”

S-a nascut la 1 ianuarie 1927, în localitatea argeseana Leresti. A absolvit Scoala Militara de Ofiteri de Infanterie si Academia Militara Generala, Facultatea de Tancuri.

A îndeplinit functiile de loctiitor pentru blindate, tancuri si mecanizate la Corpul 38 Armata, sef al Sectiei Pregatire de Lupta la Regiunea I-a Militara, comandant al Regimentului 196 Tancuri si Autotunuri, sef de stat major si comandant la Divizia 49 Mecanizata si loctiitor al sefului Sectiei Pregatire de Lupta la Regiunea a II-a Militara, loctiitorul pentru învatamânt al comandantului Scolii Militare de Ofiteri de Tancuri si Auto din Pitesti, ulterior comandant al acestei scoli.

Din anul 1964 a fost comandantul Diviziei 6 Tancuri, sef de stat major, ulterior comandant al Armatei a 3-a, sef de stat major al Garzilor Patriotice.

“Ofiter bine pregatit si cu deosebite calitati organizatorice”, la 31 martie 1980 a fost numit prim-adjunct al ministrului Apararii Nationale si sef al Marelui Stat Major. În 1985 a fost numit ministrul Apararii Nationale. A murit în zilele tulburi ale lui decembrie 1989.

General-maior Stefan GUSA

25.09.1986-28.12.1989

“Tancul are suflet. Se leaga de cei care îl exploateaza, îl conduc, îl mânuiesc în lupta. Poate ca si tancul îi insufleteste pe cei care îl conduc”

S-a nascut la 17 aprilie 1940, în comuna buzoiana Costesti. A urmat Scoala Militara de Ofiteri Activi de Tancuri si Auto de la Pitesti, Academia Militara Generala, Facultatea Militara Tehnica. La 22 august 1960 i s-a acordat gradul de locotenent în *“cadrele active ale Fortelor Armate”*. A îndeplinit functiile de comandant al plutonului 2 tancuri din compania a 4-a a Regimentului 68 Tancuri si Autotunuri, comandant al Regimentului 6 Tancuri “Ion Buteanu”.

La 25 septembrie 1986 a fost promovat în funcția de prim-adjunct al ministrului Aparării Naționale și șef al Marelui Stat Major, perioada în care au fost elaborate noi regulamente privind desfășurarea acțiunilor de luptă la diferite esaloane, instrucțiuni și dispoziții specifice epocii și situației geopolitice a României.

La 28 decembrie 1989 a fost eliberat din funcția de șef al Marelui Stat Major și numit șef de stat major la Armata a 4-a, după care, la scurt timp, a fost numit comandant al Armatei a 2-a.

A murit în anul 1994.

General (r.) Vasile IONEL
29.12.1989 - 02.05.1991

“Am condus prima vizită de lucru la sediul NATO a unei delegații militare românești”

S-a născut în orașul Botosani, la 22 martie 1927. După absolvirea Liceului “Laurian” din orașul natal (1945), se refugiază, în timpul războiului, împreună cu Spitalul Militar, la Oravita (Banat).

În perioada septembrie 1945 – iunie 1947 ia contact, la Școala de Ofiteri de Artilerie din Pitesti, cu primele noțiuni indispensabile formării sale ca ofiter. În același an, la 1 iulie, este avansat, prin Decret regal, la gradul de sublocotenent de artilerie, arma față de care se va simți atașat toată viața.

Între anii 1949-1954 urmează cursurile Academiei de Artilerie de la Moscova, terminând ca șef de promoție. Diploma i-a fost echivalată în 1963 cu diploma de absolvire a Academiei Generale – Facultatea Arme și Servicii, Secția Artilerie, din cadrul Ministerului Forțelor Armate ale României.

După absolvirea Academiei Militare, a îndeplinit funcții în arma artilerie: locțiitor de comandant de brigadă de artilerie – Galați; comandant al Brigăzii de Artilerie de la Roman (septembrie 1954); șef al statului major al artileriei Regiunii a 3-a Militare (decembrie 1955); comandant al artileriei, la aceeași Regiune Militară (1958); comandant al artileriei Regiunii a 2-a Militare, devenită Armata a 2-a, din București (1959).

În septembrie 1960, ca urmare atât a pregătirii sale, cât și a rezultatelor obținute în misiunile încredințate, a fost numit șeful Direcției de Planificare-Înzestrare și Mobilizare din Marele Stat Major. A participat, în calitate de expert, la ședința din martie 1961 a Consiliului Politic Consultativ al țărilor membre ale Tratatului de la Varșovia, de la Moscova, unde s-a decis și înzestrarea cu rachete a armatelor țărilor membre.

Ca adjunct al ministrului Forțelor Armate (ulterior Aparării Naționale), din ianuarie 1963 conduce Direcția Generală a Înzestrării, îndeplinind, până în anul 1980, funcțiile de președinte al Consiliului de Coordonare a Producției de Tehnică Militară, de reprezentant al Armatei în Consiliul Tehnico-Stiințific Militar al Tratatului de la Varșovia, vicepreședinte al delegației române în

Comisia Consiliului de Ajutor Economic Reciproc pentru industria de aparare, precum si de presedinte al delegatiei militare române în comisiile de colaborare tehnico-stiintifica cu armate ale altor tari.

În perioada iunie 1980 - decembrie 1989 a îndeplinit functii importante în ministere civile. În decembrie 1989 este rechemat la Ministerul Apararii Nationale si numit (la 27 decembrie) prim-adjunct al ministrului Apararii Nationale si sef al Marelui Stat Major, functie pe care a îndeplinit-o pâna la 30 aprilie 1991. Este perioada demararii contactelor si colaborarilor Armatei Române cu alte armate decât cele ale tarilor membre ale Tratatului de la Varsovia.

În decembrie 1990 a condus prima delegatie militara româna primita la sediul NATO. Din împuternicirea presedintelui României si a primului-ministru, prezinta, în cadrul întâlnirii sale cu Secretarul general al NATO, Manfred Wörner, cu seful Comitetului Militar si cu reprezentantii armatelor Aliantei Nord-Atlantice, situatia României, a Armatei Române, precum si propuneri de colaborare cu aceste organizatii.

A condus, de asemenea, delegatiile participante la numeroasele întâlniri ale reprezentantilor armatelor din tarile membre ale NATO si ale Tratatului de la Varsovia, încheiate cu elaborarea proiectului de tratat privind reducerea armatelor conventionale.

De la 1 mai 1991, prin Decret presidential, este numit seful Departamentului de Analiza Politica, ulterior consilier presidential pentru aparare si siguranta nationala, în cadrul Administratiei prezidentiale, fiind membru al Consiliului Suprem de Aparare a țării, pâna la 29 noiembrie 1996.

A fost decorat cu Ordinul "Muncii" – clasa I; Ordinul "Steaua Republicii" – clasa II, III, IV; Ordinul "23 August" – clasa II, III, IV; Ordinul "Apararea Patriei" – clasa III; Ordinul "Meritul Militar" – clasa I, II, III; Ordinul "Steaua Rosie" (cehoslovac); Ordinul "Drapelul Rosu" (coreean).

General (r.) Dumitru CIOFLINA
03.05.1991 - 22.01.1997

"A fost o perioada complexa, marcata, în limite controlabile, de imprevizibil, de unele indecizii, de manifestari izolate de rezistenta la schimbare"

S-a nascut la 16 iunie 1942 în orasul mehedintean Strehăia. A absolvit Liceul Militar "Dimitrie Cantemir" (1956-1960), Scoala Militara Superioara de Ofiteri Activi "Nicolae Balcescu" din Sibiu si Academia Militara (1975).

A îndeplinit functiile de comandant de pluton de infanterie, ulterior de mitraliere antiaerene în garnizoana Oradea, ofiter de vânatori de munte în garnizoana Sf. Gheorghe (1965-1967), dupa care a fost numit în secretariatul Comandamentului Armatei a 3-a din Cluj-Napoca, unde a activat pâna în anul 1973; sef de stat major la Batalionul de Vânatori de Munte de la Sf. Gheorghe, comandantul Batalionului de Vânatori de Munte de la Borsa

(1977-1980), pe care l-a și înființat, ceea ce a consolidat atașamentul față de corpul vânătorilor de munte.

În perioada anterioară evenimentelor din decembrie 1989, profilul carierei sale militare însumează funcțiile care, în fapt, fundamentează decizia numirii în cea mai înaltă funcție militară, astfel: șef de stat-major al Brigazii de Vânători de Munte de la Brașov; șef Secție Pregătire de Luptă și șef Secție Operații în Comandamentul Armatei a 3-a; comandant de divizie; comandant de armată. În ianuarie 1991 a fost numit secretar de stat și șef al Departamentului pentru Învățământ, Știință și Cultură, iar în luna mai a aceluși an, șef al Statului Major General al Armatei. Între anii 1997-2001 a îndeplinit funcția de comandant și rector al Academiei de Înalte Studii Militare.

Principalul proces pe care l-a inițiat și l-a condus în calitate de șef al Statului Major General a fost restructurarea armatei conform noilor opțiuni politice ale statului român. În timpul mandatului său s-a îndeplinit cea mai semnificativă apropiere între Armata Română și organisme NATO, materializată prin includerea României în Parteneriatul pentru Pace, țara noastră fiind primul stat care a semnat documentele de aderare la acest important sistem politico-militar.

Tot în timpul mandatului său, Statul Major General a revenit la denumirea sa istorică (prin schimbarea titulaturii Marele Stat Major).

A fost decorat, ca o recunoaștere a rolului său în modernizarea structurilor Armatei Române și în optimizarea relațiilor acestora cu armatele statelor membre ale NATO, cu "Legiunea de Merit în grad de Comandor", acordată de către președintele Statelor Unite ale Americii, și cu Ordinul National "Serviciul Credincios" în grad de Mare Cruce, acordat de președintele României. S-a distins și în domeniul strategiei, al artei operative, al istoriei militare, al managementului resurselor umane și materiale prin contribuții științifice de excepție, concretizate în coordonarea lucrărilor "Arta operativă, încotro?", "Destine la răsucire. Șefii Marelui Stat Major în 1941-1945" și în studii introductive la lucrări precum: "Istoria Statului Major General. Documente (1859-1947)", "Misiune dificilă", "Istoria gândirii militare".

General (r.) Constantin DEGERATU
22.01.1997 - 07.03.2000

"Momentul cel mai greu a fost atunci când Armata a primit misiunea să apere democrația și ordinea constituțională împotriva violenței și anarhiei"

S-a născut la 2 noiembrie 1948 în comuna prahoveană Ceptura. A absolvit Liceul Militar "Dimitrie Cantemir" de la Breaza (1966), Școala Militară Superioară de Ofiteri Activi "Nicolae Bălcescu" din Sibiu, arma infanterie (1969), Academia Militară (1971-1973), Colegiul National de Aparare (1994), Colegiul de Aparare al NATO (1994), Colegiul Regal pentru Studii de Aparare de la Londra (1995).

A îndeplinit funcțiile de comandant de pluton elevi, seful cercetării în statul major al Batalionului de Vânători de Munte de la Brad (1973-1975), ofiter în compartimentul cercetare din statul major al Armatei a 3-a (ulterior Armata a 4-a, prin renumerotare) din Cluj-Napoca (1975-1982), ofiter în compartimentul cercetare al statului major al Armatei a 4-a (1990-1994). Din anul 1995, ca locțiitor al sefului Direcției Operații, primește răspunderi în Statul Major General.

În ianuarie 1997 este numit șef al Statului Major General, funcție pe care o detine până în februarie 2000. În intervalul ianuarie 1997 –septembrie 1999 a detinut și demnitatea de secretar de stat. La solicitarea președintelui României, a îndeplinit funcția de consilier prezidențial pentru probleme de securitate și apărare națională, iar din decembrie 2000 a revenit în Ministerul Apărării Naționale, ca secretar general.

În anul 1996 a obținut titlul de doctor în științe militare cu lucrarea “Prevenirea surprinderii strategice”. Este membru al Academiei Oamenilor de Știință.

Ca șef al Statului Major General a continuat restructurarea acestui organism suprem de conducere a Armatei, optând pentru sistemul modular american (aprilie 1997). A pregătit și a declansat programele speciale de cooperare cu Statul Major Întrunit al Apărării al SUA și cu Statul Major al Apărării al Marii Britanii. În același timp, a condus activitățile pentru implementarea unui plan de restructurare și modernizare a Armatei Române în cooperare cu specialiști militari americani și britanici și cu responsabili ai Corpului Rand (SUA). În cadrul exercițiilor Parteneriatului pentru Pace, Statul Major General a condus nemijlocit activitățile de ordin militar în timpul “crizei iugoslave”, al “crizei albaneze” și al instituirii forțelor de menținere a păcii în Kosovo.

Este primul șef al Statului Major General, numit după evenimentele din decembrie 1989, care a trait experiența observării unui conflict militar deschis, de durată, în proximitatea teritoriului național, conflict ce a angajat tehnologie de vârf în domeniul armelor de distrugere la distanță.

A fost decorat cu Ordinul Național “Steaua României” în rang de Mare Cruce, cu Medalia și Ordinul “Meritul Militar” (toate clasele), cu înalte ordine și medalii, primind distincții din partea Academiei de Înalte Studii Militare, a Colegiului Național de Apărare și a Colegiului Regal de Studii de Apărare din Marea Britanie.

General-locotenent (r.) dr. Mircea CHELARU
15.02 – 31.10.2000

“Dacă sub bisturiul unui chirurg se afla o viață de om, sub creionul ofiterului de stat major sunt mii de vieți”

S-a născut la 3 iulie 1949 în localitatea Rădăuți, județul Iași.

A absolvit Liceul Militar "Stefan cel Mare" din Câmpulung Moldovenesc (1967), ca șef de promoție, Școala Superioară de Ofiteri Activi "Nicolae Balcescu" (1970), Academia Militară, Facultatea de Arme Întrunite (1976).

A îndeplinit funcții de comandă și stat major în unități și mari unități ale armatei. În anul 1974 a fost numit comandant de batalion la Regimentul 30 Gardă, fiind avansat la gradul de capitan (1977); ofiter de stat major în Direcția Operații a Marelui Stat Major (1978-1981); șef de stat major la Regimentul 2 Mecanizat (1981-1985); șeful Biroului Operații și Pregătire de Luptă la Divizia 1 Mecanizată; șeful Cercetării la Divizia 57 Blindate (1990). În 1990 a fost detașat la Serviciul Român de Informații, iar în intervalul 1990-1993 a lucrat ca atașat militar al României în Iordania.

Între anii 1993-1997 a fost șeful Colegiului Superior de Stat Major din cadrul Academiei de Înalte Studii Militare, perioada în care a urmat Colegiul de Studii Strategice și Economice de Aparare "George Marshall" (1994), Cursul Militar Internațional la Institutul Internațional de Drept Umanitar de la San Remo (1995), Cursul de Aparare Interarme – "Noul Parteneriat pentru Menținerea Păcii – SHAPE" (1996).

În anul 1997 a fost numit comandantul Corpului 10 Armată. În perioada 15 februarie–31 octombrie 2000 a fost investit în funcția de șef al Statului Major General, perioada în care a declansat o serie de acțiuni în scopul accelerării procesului de reformă din armată, optând pentru organizarea Statului Major General pe structuri dinamice și eficiente și pe lucrul în echipă.

Este membru fondator al Fundației Colegiului Național de Aparare, al Fundației "Manfred Wöerner", al Fundației "Pro Patria" și președinte fondator al Asociației "George Marshall".

A elaborat o serie de lucrări în domeniul teoriei și cercetării științifice, precum: "O posibilă soluție" sau "Corelația politică – strategie"; peste 60 de comunicări științifice, studii și articole publicate în presa de specialitate din țară și din străinătate.

General (r.) dr. Mihail-Eugeniu POPESCU
31.10.2000 – 25.10.2004

*"Istoria Statului Major General este istoria României,
de la întemeierea sa statală la accesarea în Alianța Nord-Atlantică"*

S-a născut la 1 aprilie 1948 în comuna Cârlogani, județul Olt.

A absolvit Liceul Militar "Dimitrie Cantemir" din Breaza (1966), Școala Militară Superioară de Ofiteri Activi de Artilerie și Rachete de la Sibiu (1969) și Academia Militară (1973).

A îndeplinit funcții de comandă, în special în arma artilerie, fata de care s-a simțit foarte atașat: comandant de pluton la Brigada 17 Artilerie și la Centrul de Instrucție al Artileriei (1969-1971), comandant de divizion obuziere-tunuri și locțiitor al comandantului Brigazii 8 Artilerie (1973-1981),

comandant al Regimentului 315 Artilerie (1981-1982), loctiitor al comandantului si sef al artileriei Diviziei 81 Mecanizate (1982-1984), loctiitor al comandantului si sef al artileriei Armatei a 4-a (1984-1992), inspector general al artileriei la Inspectoratul Statului Major General (1993-1997).

În anul 1997 a fost numit seful Directiei Doctrina si Instructie din Statul Major General, ulterior încredintându-i-se functia de sef al Statului Major al Trupelor de Uscat.

În perioada 31 octombrie 2000-25 octombrie 2004 a îndeplinti functia de sef al Statului Major General.

A urmat Cursul Postacademic Superior de Stat Major (1984), Colegiul National de Aparare (1993), Cursul intensiv de cunoastere a limbii engleze (1997), Cursul NATO pe probleme de aparare pentru generali de la Roma (1997).

Este doctor în stiinte militare din anul 1995 si membru al Academiei Oamenilor de Stiinta din anul 1999.

A fost distins cu Ordinul National "Steaua României" în gradul de Mare Cruce, "Legiunea de Merit" în grad de Comandor, conferita de catre presedintele Statelor Unite ale Americii, si "Diploma de Merit" pentru "*contributia adusa la aderarea României la NATO*", conferita de presedintele României.

Prin Decret prezidential al Frantei, a fost numit, la 4 iunie 2004, ofiter al Ordinului National al Legiunii de Onoare.

Este coautor al lucrarilor "*Actiunile militare împotriva blindatelor*", "*Sistemul de mobilizare al armatei si economiei nationale*", "*Arta militara de-a lungul milenilor*". A publicat peste 70 de articole si lucrari în reviste de specialitate.

General dr. Eugen BADALAN 2004 –

"Acest an, pe care-l parcurgem sub semnul Marelui si Sfântului Voievod Stefan, este cel în care Statul Major General împlineste 145 de ani de existenta, este cel de-al 60-lea de la eliberarea partii de vest a teritoriului national, este anul aderarii tarii noastre la NATO"

S-a nascut la 30 decembrie 1951 în localitatea braileana Traian.

A absolvit Scoala Militara de Ofiteri Activi de Infanterie "Nicolae Balcescu" (1973) si Academia de Înalte Studii Militare, sectia Arme Întrunite (1980).

A îndeplinit functiile de comandant pluton si loctiitor comandant companie la Regimentul 301 Mecanizat (1973-1977); loctiitor comandant batalion, comandant batalion si ofiter 2 la Regimentul 301 Mecanizat (1977-1983); sef de stat major si comandant la Regimentul 282 Mecanizat (1983-

1989); sef de stat major (prim-loctiitor al comandantului) la Diviza 11 Mecanizata (1989-1990); sef de stat major si comandant al Diviziei 67 Mecanizate (1990-1994); comandant al Corpului 8 Armata (1994-1995); comandant al Armatei a 2-a (1995-1997); prim-loctiitor al sefului Statului Major al Trupelor de Uscat (1997-1998); sef al Directiei Protectie si Siguranta Militara (1998-1999); loctiitor si adjunct al sefului Statului Major General (1999-2000); în perioada noiembrie 2000-octombrie 2004 a fost seful Statului Major al Fortelor Terestre.

Din octombrie 2004 este seful Statului Major General.

Între anii 1985-2003 a urmat Cursul Postacademic comandanti de regimente (1985); Cursul Postacademic Superior (1993); Curs de perfectionare în cunoasterea limbii engleze (1999); Colegiul National de Aparare (2000); master Administratie Publica (2003).

În anul 1998 a obtinut titlul de doctor în stiinte militare. Este membru al Academiei Oamenilor de Stiinta din România si al Fundatiei Colegiului National de Aparare. Din anul 2004 este conferentiar universitar.

A fost decorat cu Medalia „Meritul Militar” clasa a II-a (1978) si clasa I (1984), cu Ordinul National “Serviciul Credincios” în gradul de Mare Cruce (2000). În anul 2001 a primit Diploma de excelenta a Academiei Oamenilor de Stiinta din România.

A fost distins cu premiul “General de corp de armata Ion Sichițiu” al revistei *Gândirea militara româneasca* (2000) pentru lucrarea “*Securitatea nationala si unele structuri militare românești la cumpana dintre milenii*”; premiul “General de divizie Stefan Falcoianu” (2001) pentru lucrarea “*Trecatorile Carpatilor Orientali. Analiza geografico-militara*”; premiul “General de brigada Constantin Hârjeu” (2002) pentru lucrarea “*Securitatea României. Actualitate si perspectiva*” si premiul “Maresal Alexandru Averescu” (2003) pentru lucrarea “*Tratat de tactica militara. Fortele Terestre*” (vol. I si II).

A publicat numeroase articole si lucrari în reviste de specialitate. Este coautor al lucrarilor “*Concepte strategice si operative de actualitate*”, “*Instantanee manageriale*”, “*Cronologia Primului Razboi Mondial. 1914-1919*”, “*Actiunile militare altele decât razboiul*”, “*Fortele si tendinte în mediul de securitate european*”, “*Asimetria si idiosincrasia în actiunile militare*”.

BIBLIOGRAFIE

- General de brigada Nicu APOSTU, capitan Didi MILER (coordonatori), *Maresalii României*, Bucuresti, Editura Academiei de Înalte Studii Militare, 1999.
- Dr. Alesandru DUTU, Florica DOBRE, *Drama generalilor români (1944-1964)*, Bucuresti, Editura Enciclopedica, 1997.
- xxx – *Istoria Statului Major General român. Documente. 1859-1947*, Bucuresti, Editura Militara, 1994.
- Teofil Oroian, Gheorghe Nicolescu (coordonatori), *Sefii Statului Major General român (1859-2000)*, Bucuresti, Editura Europa Nova, 2001.

- Petre Otu (coordonator), Teofil Oroian, Ion Emil, *Personalitati ale gândirii militare românești*, București, Editura Academiei de Înalte Studii Militare, vol. I, 1997; vol. II, 2001.
- Revista "*Probleme de arta militara*", colectia 1972-1989.
- Revista "*România Militara*", anul LXX, nr. 10, octombrie, 1933, p. 5.
- Revista "*România Militara*", anul LXIX, nr. 7-8, iulie-august, 1932, p. 47.

*Sinteza alcatuita de Alina UNGHEANU,
redactor-sef adjunct al revistei **Gândirea militara româneasca***